

ONDRUSKA

**Ruuskanen-Ruuska sukuseuran
sukuviesti 40
helmikuu 2020**

Riihipetäjä, kuvattu kesällä 1961

Sukuseuramme tunnus on rauhoitettu riihipetäjä, joka kasvaa Siilinjärven Kuuslahdessa Rannan Asikkalan pellolla.

Lehtemme on saanut nimensä sukunimemme lähtökohtana olevasta nimestä Andreas, jonka toinen muoto on Ondrei, Ondruska. Tästä muotoutuivat vähitellen Ruska, Druska ja Ruskain sekä vuosisatojen aikana Ruuskanen ja Ruuska.

Ondruska , helmikuu 2020

Lyhyesti	2
Puheenjohtajan kynästä	3
Muistikuvia 2010-luvulta, <i>Risto Ruuskanen</i>	4
Tennisfanin Grand Slam, <i>Seppo Ruuskanen</i>	5

Lehtitoimikunta: Markku Ruuskanen [markkuj.ruuskanen\(at\)kolumbus.fi](mailto:markkuj.ruuskanen(at)kolumbus.fi) ja Marita Nygrén [marita.nygren\(at\)gmail.com](mailto:marita.nygren(at)gmail.com)

Ondruskaan osoitetut jutut osoitteeseen: [marita.nygren\(at\)gmail.com](mailto:marita.nygren(at)gmail.com) tai Marita Nygren, Klaavuntie 1 B 13, 00910 Helsinki (p. 040 7089794)

Kaikenlaiset tarinat, piirustukset, kuvat ja muistelot lehden lukijoilta, myös siltä nuorimmalta sukupolvelta, ovat tervetulleita lehdessä julkaistavaksi. Mikäli et halua, että juttu julkaistaan kotisivujen nettiversiossa, ilmoita asiasta Marita Nygrénille [marita.nygren\(at\)gmail.com](mailto:marita.nygren(at)gmail.com) artikkelin poistamiseksi.

Jäsenasiat ja osoitteenmuutokset: [vpruuskanen\(at\)outlook.com](mailto:vpruuskanen(at)outlook.com)

Lyhyesti

Kansikuva: *Pyynikin kesäteatteri, Tampere.*
Kuva: tamperelainen.fi

löytyvät syksyn lehdestä (Ondruska 39) sekä seuran kotisivuilta.

Ruuskanen-Ruuska sukuseuran sukukokous pidetään ensi kesänä Tampereen kylpylässä 8.8.2020. Oheisohjelmana on Pyynikin kesäteatterissa Monica Fagerholmin romaaniin ”Ihanat naiset rannalla” perustuva teatteriesitys Pyynikin kesäteatterissa, johon kansikuvammekin viittaa. Tarkempaa tietoa kokousaikataulusta, ilmoittautumisesta, majoittumisesta ja kokousasiakirjoista saamme seuraavassa Ondruskassa.

Muitutettakoon tässä yhteydessä, että sukuseuran stipendien haku on käynnissä ja hakemukset tulee olla perillä 28.2.2020 mennessä. Tarkemmat tiedot

Kiitokset Risto ja Seppo Ruuskaselle tähän lehteen toimittamistanne jutuista!

Muistanette, että lehden sivut on tarkoitettu jäsenistön käyttöön, joten jotamme mielellämme vastaan juttujanne.

Valoisaa vuotta 2020!

Puheenjohtajan kynästä

Puheenjohtajan palsta 17.1.2020

Kerrassaan erikoista talvea nyt olemme saaneet seurata varsinkin täällä etelän kantilla, kun nykyisin tarkastelen sään ilmiöitä kotonani Järvenpäässä. Joulujen välipäivinä Rantasalmella käydessäni siellä sentään lunta oli näkyvissä maassakin jonkin verran. Kai se kohta on uskottava, että ilmastomme on lämpenemään päin, jollei tämä tästä pakastu. Pohjoisempaan sentään sanotaan lunta riittävän luotavaksi asti.

Sukuseuramme saavutti viime vuoden loppuun mennessä jäsentavoitteen ja 300 jäsentä ylittyi suunnitelmamme mukaisesti. Siitä kiitokset kaikille seuraamme markkinoineille ja erityisesti jäsenasioitamme pontevasti hoitavalle Veli-Pekalle.

Kuopion sukukokouksessa päätimme julkaista uuden painoksen Ruuskan sukuhaaroista, joista onkin kertynyt lisätietoja sillä tavalla, että ensi kesänä julkaistavaan kirjaamme tulee yli 11.500 henkilön tiedot Ruuskan sukuhaarioihin kuuluvista henkilöistä. Samalla otamme uuden painoksen sukukirjamme ykkösosasta, jossa on tekstiosuus, kun entinen painos alkaa olla loppumassa. Seuraavassa hallituksessamme päätämme sukukirjojen hinnoittelusta, kun viimeksi hallituksen kokouksessamme jo

päätimme käyttää aiempaa kirjavainoaamme.

Ensi kesän sukukokous pidetään Tampereella elokuun alkupuolella ja iltaohjelmaksi on tarjolla kesäteatteriesitys Pyynikillä. Sukukokouskutsu ja tarkemmat tiedot tulevat keväällä ilmestyvässä lehdessämme.

Tässä lehdessä saamme tutustua hallituksemme jäsenen Sepon tennisharrastukseen ja sen harrastuksen kansainväliseen kilpailutoimintaan eri puolilla maailmaa. Lehdessä on myös Risto Ruuskasen kiinnostava juttu 2000-luvun elämästä.

Lehtitoimikunnan jäsenen Raija Peltolan jätettyä paikkansa toimikunnassa kaipaamme toimikuntaan uutta jäsentä.

Raijalle esitän kiitokset pitkäaikaisesti työstä sukuseuramme hyväksi.

Jos sukulehden toimitustyö kiinnostaa, ota yhteyttä johonkin hallituksen jäseneseen, puheenjohtajaan tai lehden toimittajaan Marita Nygréniin.

Markku Ruuskanen

Sukukokouspaikkamme Tampereen kylpylä Naistenlahden rannalla. Kuva: wikipedia

Muistikuvia - 2010 luvulta

1.1.2010 alkoi uusi vuosikymmen. Suuret ikäluokat olivat täyttäneet 60 vuotta ja osa oli jo siirtynyt papparaishommiin, omalla kohdallani oli menossa pehmeä lasku noihin tehtäviin. Tein osa-aikaisesti töitä 40 % ja 60 % eläkettä. Osa-aikatyö mahdollisti pehmeän laskun siirtyä kokonaan papparaiseksi. Siirtyminen papparaiseksi tapahtui vuoden 2011 lopussa. Olihan siinä ensimmäisinä viikkoina totuteltavaa; eikö mun enää tarvitse mennä töihin ja tässäkö se työelämä sitten oli. Olin ollut sikäli erikoisasemassa, että työurani aikana yhtään päivää en ollut työttömänä ja vain yhden viikon oli 1992 lomautettuna.

Työaikana oli viikon ohjelmassa tiistaisin ja torstaisin uimahallissa käynti. Meitä oli kolme työkaveria, joitten kanssa kävimme hallilla. Papparaiseksi siirryttyä pyrimme jatkamaan samaa rutiinia. 2012 olin minä vain eläkkeellä ja kaverit vielä työelämässä, sattui niin, että joka viikko ei sopinutkaan uimahallivuorot kaikille. 2012 jäi uimaseurastamme myös Antti eläkkeelle, ja eikös mitä kiireet vaan lisääntyivät. 2013 syksyllä osui yhtenä kuukautena vain yhden kerran jokaiselle sopiva aika kahteen viikoittaiseen uimakertaan. Antti totesikin ”miten ihmeessä noihin viikkoihin on joskus työajat sopineet, kun tuntuu että kaikkiin menoihin ei ennätä osallistua”. Tekemisen puute ei ole ollut päällimmäisenä näin papparaisena ollessa.

Tuossa 2013 paikkeilla pääsin opettelemaan uuden tehtävän, meillä oli tilapäisessä hoidossa Elisa 5 v. ja Kirsti joutui lähtemään työ menolleen ja jäin yksin Elisaa viihdyttämään. Elisa sanoi ”mun on päästävä vessaan”. Neuvoinkin vessan hänelle ja kohta hän huusi ”pyyhkimään”. Minulla oli vähän pallo hukassa, en ollut koskaan aikaisemmin pyyhkinyt lapsen pyllyä. Elisa opasti ja sain pyyhkimisen tehtyä. Tuli vielä papparaisenakin opittua uutta, eli piti elää yli 60-vuotiaaksi että tuokin tuli koettua.

2010 luvulla päättyi pitkään 2000 luvun vuosina ollut laskukausi ja usean vuoden nousukausi alkoi ja nousukausi oli huipussaan 2017, vuosikymmenen lopulla alkoi näkyä merkkejä talouskasvun hidastumisesta. Eurooppaa koetteli suuri turvapaikkaa hakevien määrät 2015 ja 2016. Suomeenkin tuli merkittävä lisä turvapaikkojen hakijoissa. Suuresti kasvanut muuttoaalto kasvatti populististen liikkeiden suosiota kaikkialla Euroopassa. Populismien kasvu sekoitti perinteisiä

puolueita ja toi esiin kärjistyneitä suhteita yhteiskunnissa. Saa nähdä, mihin suuntaan Suomi ja Eurooppa menee 2020 luvulla?

Poikamme Tommi muutti omaan kotiinsa ja hänen perheeseen syntyi Lokakuussa 2017 reipas miehenalku Eemil. Hänen syntymä vaikutti suuresti myös meidän perheen arkeen.

Eepu ja Aati, helmikuu 2019

Eepu menee monessa asiassa kaiken muun edelle, myös meidän perheessä. Mulla oli tavoite opettaa Eepu sanomaan ” Aati ” ensimmäisenä sananaan, mutta olen luopunut opetustehtävästä ja toivon, että Eepu sanoo ensimmäisinä sanoinaan ” äiti ja isi ” ja sitten vasta aati. Eepusta kasvatetaan kyllä Aatimies henkeen ja vereen pienestä pitäen. Ensimmäisen Aatin Eepu sai 1 v synttärilahjaksi

Maailman politiikkaan vaikuttaa suuresti Yhdysvaltojen presidentti Trumpin jonkin verran poukkoileva ja impulsiivinen johtamistapa. Ilmasto on lämpenemässä, mutta Trump tekee päätöksiä, joilla tuetaan hiilen louhimista ja polttoa. Fossiilisten polttoaineitten poltto on ilmiselvästi suurin ilmaston lämpenemisen osatekijä. Kauppapolitiikkaan vaikuttaa myös Trumpin esiin nostamat tuontitullit, jotka vaikuttavat myös Suomeen. Trump menenee vaihtoon 2020 ja todennäköisesti USA:n johtaminen järkevöityy? Toisaalta jos yksi omaperäinen poliitikko vaihtuu, tilalle kyllä tulee uusia yrittäjiä.

Kohdallani on 2010 luvulla työajan täyttänyt museoajoneuvo -harrastus. Ensimmäisen MA-auton Austin Mini 850 hankin jo 1997 ja harjoittelin sillä MA-auton rakentamista. MA-auton statuksen se sai keväällä 1998. Mini on vuodelta 1967 eli se on jo yli 50 vuotias.

Mini edestä, toukokuu 2016

MA-auto harrastus vie mukanaan ja seuraava Ma auto oli Porsche 924, joka on vuodelta 1980. Sen auton ostin Saksasta alkukesästä 2003 ja MA statuksen se sai 25 vuotiaana 2006, nyt sekin on jo 38 vuotias. Kolmas ja toistaiseksi viimeinen MA auto on Audi 100 Quattro, Audi on vuodelta 1988 ja tänä vuotena 2019 on tarkoitus MA katsastaa se. Noita autoja pitää kesänäika jalkuutella, jotta niiden nivelet pysyvät vetreinä. Miehetän ovat ikuisia pikkupoikia, vanhemmiten vain lelujen hinta kasvaa.

Museo auto harrastus on laajentunut toimintaani Mikkelin Mobilistein riveissä. Sieltä on tullut harrastus Suur-Saimaan Ympäriajot, joissa olen ollut mukana järjestelytehtävissä aktiivisesti 2010 luvulta alkaen. Itse en ole voinut kuljettajana osallistua Suur-Saimaan Ympäriajoihin. MA kalustoani olen jalkuutellut mm. Puruveden ympäriajoissa useana vuotena.

Papparaisena on antanut arvostusta sukujuurilleen, olen käynyt aika monessa Sukukokouksessa 2010 luvulla. Ihan kaikissa en ole päässyt käymään. Taimenen uistelukausi sattuu myös elokuun alkuun. Vanhemmiten on alkanut arvostaa juuriaan ja haluaa tavata sukulaisiaan. Isän puolelta ei ole ensimmäisiä serkkuja yhtään, toisia ja kolmansia serkkuja kyllä on. Isäni oli ainut aikuisuuteen kasvanut lapsi Erik Ruuskasen perheessä. Äidin puolelta on useita Pietarisia, he ovat ensimmäisiä serkkujani.

Internetin käyttö on jokapäiväistä, emaileja, uutisten bongauksia, välillä tule myös ostettua jotain, jopa autoja, ja muuta pienempää tarpeellista ja erityisesti tarpeetonta. Ostaminen on liiankin helppoa, vain muutama klikkaus ja ostos oli suoritettu. Kun haluat varata matkan tai hotellin, vähän aikaa surffailua netissä ja a vot kyllä löytyy. Kyllä papparainenkin saa aikansa kulumaan eikä ennätä potea toimettomuutta.

Suomi oli jälleen erilainen kuin se oli ollut Joulukuussa 2009 ja nyt tammikuussa 2019 se on osa globaalia Eurooppaa, jota erilaiset Brexitit ja Populistiset liikkeet horjuttaa. Mitä uutta 2020 luku tuo tullessaan sen näkee vasta vuosikymmenen mentyä. Eli joka päivä elämme tässä ja nyt tätä hetkeä. Uusi vuosikymmen tuo uudet haasteet ja niiden kanssa eläminen on tätä päivää ja lähistoriaa.

Tarina jatkuu 10 vuoden kuluttua 2029

Kuvat ja teksti: Risto Ruuskanen

Nilsin Vaivionniemen Heikki Ruuskasen sukuhaara

Tennisfanin Grand Slam

OSA I

Olen koko ikäni ollut urheilumiehiä. Tosin viime aikoina vain penkkiurheilija, nykyään suosikkilajejana hiihto ja yleisurheilu. Itse en kyllä hiihdossa ole pärjännyt ikinä. Yleisurheilussakin paras saavutus on kolmas sija kuulantyyönössä seurakuntapoikien kesäleirillä.

Jalkapalloon nuorena panostin. Taidot ei vain riittäneet ja kun valmentaja ei laskenut enää säälistäkään kentälle panin nappulat naulaan. Lajia en kuitenkaan jättänyt, vaan sen jälkeen olin kolmisenkymmentä vuotta HP-47:n hallituksessa, siitä seitsemän vuotta puheenjohtajana.

Sitten aikuisiällä innostuin tennikseen. En ollut siinäkään hyvä ja pelitkin loppuivat kuin seinään, vai olisiko aiheellisempi sanoa koiratarhaan, jalan vaurioituessa, tiputtuani sinne kotitalomme katolta. Siinäkin lajissa ajauduin paikallisen HVP-36:n hallitukseen.

Näistä harrastuksista jäi kaksi unelmaa. Päästä kokemaan jalkapallon MM-kisatunnelma ja nähdä tenniksen Wimbledon turnaus. Jälkimmäinen on toteutunut ja ajattelin tässä jutussa kertoa siitä ja sitä seuranneista matkoistani näihin lajin huipputapahtumiin.

Tennis on yksi maailman harrastetuimpia urheilulajeja. Kokemuksesta myös tiedän, että se

näyttää helpolta, mutta helppous katoaa välittömästi, kun ottaa mailan ensimmäisen kerran käteen ja yrittää osua palloon niin, että pallo lentäisi edes sinne suuntaan, minne sen ajatteli lyödä. Kymmenistä miljoonista lajin harrastajista iso joukko haaveilee ammattilaisuudesta ja sen myötä rikastumisesta. Se ei käy niin, että ostaa mailan ja ilmoittaa alkavansa tennisammattilaiseksi, vaan sinne edetään kisojen kautta ja niissä saavutetun menestyksen myötä päästään mukaan ammattilaiskiertueille. Tämä unelma toteutuu harvalla, sillä maailman tennisliiton ammattilaisten listoilla mies ja naispelaajia yhteensä on vain noin tuhat pelaajaa. Lisäksi on jonkin verran pelaajia, jotka pelaavat vain nelinpeliä, kuten Suomen Henri Kontinen. Eikä listalle pääsy sinällään vielä täytä unelmaa rikastumisesta, sillä tenniksessä palkkaerot ovat valtavat. Listan terävin kärki tienaa kymmeniä miljoonia vuodessa, kun taas listan toisessa päässä ei tulla ilman tukijoita toimeen. Voikin perustellusti sanoa, että täytyy olla vähintään sadan parhaan joukossa maailmassa, että pelkästään tennistuloilla tulee toimeen. Pelaajat kiertävät maailmaa pelaten turnaus luontoisia kisoja, joissa menestymisen perusteella pelaajat sijoittuvat rankinglistalle. Mitä korkeampi sijoitus sitä arvokkaampiin kisoihin pääsee mukaan, kunnes pisteet riittävät siihen, että saa osallistumisoikeuden korkeimman tason turnauksiin. Näitä korkeimman tason turnajaisia kutsutaan Grand Slam-turnauksiksi ja niitä pelataan neljä vuodessa. Nämä ovat Australian avoimet pelipaikkana Melbourne, Ranskan avoimet Pariisi, Wimbledon Lontoossa ja Yhdysvaltain avoimet New Yorkissä. Grand Slam turnauksien miesten ja naisten ottelukaavioon otetaan kaksinpeliin 128 pelaajaa sekä nelinpeliin 64 paria, lisäksi sekanelinpeliin 48 paria. Lisäksi junioreilla ja veteraaneilla on omat sarjansa. Jos pelaaja voittaa saman vuoden aikana kaikki neljä turnausta hänen sanotaan tehneen Grand Slamin. Tähän suoritukseen on kautta aikain pystynyt vain viisi pelaajaa, viimeisimpänä saksalainen Steffi Graf jo niinkin kauan sitten kuin vuonna 1988.

Tenniksen sanotaan perustuvan 1100 luvulla ranskalaisissa luostareissa pelattuun kämmenpeliin. Aikakirjojen mukaan englantilainen Walter Wingfield laati tuolta pohjalta pelille säännöt, perusti ensimmäisen tennisseuran ja patentoi keksintönsä Lawn tennis nimellä vuonna 1874. Ensimmäinen tennisturnaus pelattiin Wimbledonissa vuonna 1877. Tuolloin sarjana oli vain miesten kaksinpeli, johon osallistui 22 pelaajaa. Kukin pelaaja maksoi osallistumismaksua 1 guinean. Ensimmäiseksi Wimbledonin mestariksi selvisi Spencer Gore, hän

peittosi vastustajansa William Marshallin suoraan erin 3-0 (erien ollessa 6-1,6-2,6-4). Palkinnoksi voittaja sai 12 guinean arvoisen palkinnon. Naiset tulivat mukaan 1884. Ensimmäinen naisten sarjan mestari on Maud Watson hän voitti loppuottelussa pikkusiskonsa Lillianin 2-1 (6-8, 6-3, 6-3). Sieltä alkaen Gran Slamien kaksipeleissä miehet ovat pelanneet paras viidestä ottelua (tarvitaan 3 voittoerää esim. 3-2) ja naisten paras kolmesta (2-1)

Pelin säännöt eivät ole juurikaan muuttuneet tuosta ensimmäisestä turnauksesta. Peli itsessään sen sijaan on niin muuttunut, että Spencer Gore olisi ihmeissään nykyisessä lyöntimyllyssä. Mutta jos on peli muuttunut niin ovat rahapalkinnotkin. Ensimmäinen mestari sai 12 guineaa. En tiedä mitä se on tämän päivän rahassa, mutta sen tiedän, että kun Wimbledonin miesten mestari vuonna 1968 sai palkintorahaa 2000 puntaa ja naisten mestari 750 puntaa. Vuonna 2018 vastaavat luvut olivat molemmissa sarjoissa 2,25 miljoonaa puntaa. Palkintorahojen huimaa kasvua kuvaa hyvin se, että 1970 luvun ruotsalainen 11 kertainen Grand Slam turnausvoittaja Björn Borg ei tienannut kaikki voittamansa turnaukset huomioiden yhteensäkään palkintorahoina kuin jotakuinkin saman summan minkä ansaitsee nyt yhden turnauksen voittaja.

Palkkatasa-arvo ei kuitenkaan ylety eri sarjojen keskinäisiin palkintosummiin, sillä kaksinpelien voittajien vuonna 2018 kuitatessa 2,25 miljoonaa, nelinpelien voittajat saivat 0,45 miljoonaa ja sekanelinpelien voittajat saivat tyytyä 0,11 miljoonaan puntaan. Lisäksi on huomioitava, että nelinpeleissä palkintoraha tulee parille.

WIMBLEDON 2007

Minä ja Elvis

Olin varma, että Wimbledonin pääsy kuuluisi sarjaan toteutumattomat unelmat, kunnes tenniskaverini Kalevi soitti keväällä 2007 ja kysyi,

että lähdetkö Wimbledoniin? Selvitettyäni, että kyseessä ei ole pila, vastasin empimättä, että kyllä. Pääsin näin Risto H Luukkaseen ryhmään. Risto on tuttu näky Wimbledonin katsomossa, sillä hän on tähän mennessä käynyt siellä 42 vuotena peräkkäin! Kaikkiaan Ripe oli tuolloin käynyt yhteensä 88 Grand Slam turnauksessa eri puolilla maailmaa. Vuosien aikana Ripe on luonut käsittämättömän verkoston. Wimbledoniin on lähes mahdotonta saada lippuja. Mutta Risto saa, eikä mitään päivälippuja, vaan viikon paketteja. Eikä siinä kaikki Riston verkosto takaa samanlaisen paketin kaikkiin neljään Gand Slam turnaukseen.

Wimbledonin tennisturnaus pelataan Lontoon esikaupungissa Wimbledonissa All England Lawn Tennis and Croquet Clupin kentillä. Yleisöä turnausalueelle saa laskea enintään 39 000 henkeä. Suurin kenttä on keskuskenttä, jonne mahtuu 15 000 katsojaa. Toinen pääkenttä ykköskenttä vetää 11 400 katsojaa. Loput katsojat mahtuvat aluekenttien katsomoihin. Näitä aluekenttiä kaikilla neljällä Grand Slam turnauspaikkakunnalla on kahdenkymmenen kentän luokkaa. Pääkentillä pelaa maailman rankinglistan kärki ja aluekentillä kentän numerosta on pääteltävissä pelaajien sijoitus listalla. Mitä suurempi numero sen heikompi sijoitus. Wimbledonin kahdella pääkentällä ei pelata vuoden aikana muulloin kuin tämän turnauksen aikana. Muun ajan vuodesta kenttiä hoidetaan tähän kahden viikon koitokseen.

Tämä ensimmäinen matkani Grand Slam turnaukseen ja vielä Wimbledoniin on jäänyt hyvin mieleen. Majapaikkamme oli Baddingtonissa, sieltä maanalaisella Wimbledonin asemalle. Kun asemalta ensimmäisen kerran kävelin tennispyhättöön, ei tahtonut uskoa asiaa todeksi. Tällä noin kilometrin matkalla liehui Wimbledonin viirejä lähes joka parvekkeella ja jopa kukkapenkitkin olivat istutettu turnauksen logon muotoon ja sen värisinä. Stadionia lähestyttäessä hämmästeli pääportin vastakkaisella pellolla olevaa telttakylää ja sieltä portille johtavaa jonoa. Jonon muodostivat päivittäin myyntiin tulevia peruutus lippuja jonottajat. Sitkeimmät asustivat pellolla teltoissa. Sijaista ei saa käyttää, joten jonossa on itse oltava, jos aikoi lipun saada.

Wimbledonin mestaruutta pidetään lajin arvokkaimpana voittona. Sen lisäksi, että turnaus on vanhin, se on myös perinteistään kiinni pitävin. Alkuaan tennis patentoitiin ruohokenttätenniksenä ja edelleen sitä siellä pelataan tällä suurta hoitoa vaativalla alustalla. Lisäksi Wimbledonissa on omat vanhat sääntönsä ja käyttäytymistapansa. Pelaajien

tulee olla valkoiseen pukeutuneena. Virkailijoiden käyttäytyminen on arvokkaan ystävällistä ja pukeutumisesta näkee perinteet. Ei näkynyt pikkutakitonta mies- tai minihameessa kulkevaa naisvirkailijaa. Wimbledoniin tullaan myös vain niin sanotusti näyttätymään. Tämä hienosti pukeutunut joukko kyllä erottui. Pääasiassa alueen ja kisaoikeudet omistavan Clubin jäseniä. Istuivat omilla aitoissaan ja klubibaarissa, mansikoita syöden ja samppanjaa maistellen. Me muut joimme Wimbledonin omaa Pims juomaa. Hedelmämehua, vain hieman terästyä joukossa.

Ensimmäisen otteluni Wimbledonissa katsoin ykköskentällä. Vaikka kenttä ei ole läheskään kiertueen suurimpia, niin jo siellä totesi, että kyllä pelissä paremmin pysyy mukana kotisohvalla tv:sta seuraamalla. Hyvä kun tunnisti pelaajat puhumattakaan, että näki pallon. Se yllätti, kuinka nopeaa peli on, ja kuinka kovaa tennispallo todella kulkee. Tv jollain tapaa ”tappaa” vauhdin. Jäi myös kaipaamaan niitä tv:n hidastuksia. Viikon edetessä myös huomasi, että kun otteluja pelataan saman aikaisesti parilla kymmenellä kentällä, ei malta pysyä paikallaan, vaan kulkee pitkin aluetta, siten näkee tosin paljon eri otteluja, mutta ei pysy tilanteen tasalla missään ottelussa.

Maailman listan kakkospari joutui taipumaan Jarkko Niemiselle ja Robert Lintsdetille

Vuonna 2007 oli suomalaisillakin jännitettävää. Jarkko Nieminen ja terhakka Emma Laine olivat tuolloin parhaimmillaan. Jarkon paras listasijoitus 13 sattui edelliselle vuodelle. Emmankin paras sijoitus 50, osui noihin aikoihin. Jarkko etenikin kolmannelle kierrokselle, missä sitten hävisi tiukan väännön venäläiselle Mihail Juznyille. Tätäkin ottelua paremmin jäi mieleen, kun kannustimme Jarkkoa ja hänen nelinpelipariaan ruotsalaista Robert Lindstedtiä voittoon maailmanlistan kakkosparista. Sairastelusta toipuvan Emman taival tyssäsi karsintakierroksiin.

Jarkon ja Emman lisäksi oli hienoa, kun näki kaikki ne huippupelaajat aivan siinä käden ulottuvilla. Erityisesti jäi mieleen, kun vastaan tuli yhdysvaltalaiset Williamsin sisarukset Venus ja Serena. Vaikuttavan näköinen kaksikko, joiden uran kehitystä olin seurannut, ja itse asiassa toivonutkin näiden tummaihoisten tyttöjen pärjäämistä tässä valkolaisten hallitsemassa lajissa. Siskosten tennisuran alku ei ollut helppo. Perhe ei elänyt ylellisyydessä, mutta isä Richart tiesi, että jos tenniksessä menestyy, siinä myös rikastuu. Niinpä hän päätti tehdä siskoksista tennismestareita. Richart, itseoppinut valmentaja, valmensi kaksikon yksiksi menestyneimmistä naispelaajista. Tämän kertoo meriitit. Tätä kirjoittaessani Serenalla on kaksinpelissä 23 ja nelinpelissä 14, Venuksen vastaavasti kaksinpelissä 7 ja nelinpelissä 15 mestaruutta. Eli siskoksilla yhteensä huikeat 59 Grand Slam turnausvoittoa. Lisäksi molemmat ovat nelinkertaisia olympiavoittajia. Serenaa, sisaruksista nuorempaa, on pidetty monissa arvioissa maailman parhaana naisurheilijana kautta aikojen. Myös Richartin unelmissa olleita palkinto- ja sponsorirahoja tytöt ovat keränneet useita satoja miljoonia. Venus voitti tämänkin 2007 pelatun Wimbledonin naisten sarjan. Miesten puolella vastaavaan ylsi Roger Federer sveitsiläinen tennistaituri, joka aloitteli tuolloin valtakauttaan.

Viikon ajalta jäi mieleen myös tapahtuma, joka hyvin kuvasi Wimbledonin arvokkaasti tapahtuvaa toimintaa. Aluekentällä ottelu jouduttiin keskeyttämään, kun emosorsa marssitti pesueensa ruohokentälle etsimään syötävää. Ensin sorsia yritti ottaa pallopojat kiinni. Sitten avuksi komennettiin linjamiehet, jotka siihen asti seurasivat pallopoikien yrityksiä arvokkaasti omilta paikoiltaan. Lopulta homman hoitivat huoltomiehet ja linnut saatiin jonkinmoiseen häkkiin. Voin kuvitella mitä jahtaajien päässä liikkui heidän juostessaan kentällä sorsien perässä. Arvokkuus piti säilyttää, eikä voimaa voinut käyttää sillä yleisö oli selvästi valinnut puolensa ja buuaus alkoi välittömästi, jos ilmeni pienintäkään merkkiä siihen suuntaan, että ongelma aiottiin ylivoimalla hoitaa. Kun hikiset huoltomiehet hellästi lähes tahdissa marssien kantoivat häkkiä pois kentältä, yleisön taputtaessa ajattelin, että hienosti hoidettu homma, mutta mitenhän he varmistavat, ettei ainakaan sen sorsapoikueen kohdalla sama enää toistu.

Luonnollisesti kun Lontoossa ensimmäisen kerran olin, piti käydä muuallakin kuin Wimbledonissa. Yksi päivä pyhitettiin Lontoon kierrokselle. Buckinghamin palatsi ja vahdin vaihto piti

luonnollisesti nähdä. Kierrokseen kuului myös Westminster Abbey, sekä Harrods tavaratalo, missä vietettiin tovi äskettäin edesmenneen prinsessa Dianan muistoalttarin äärellä. Madame Tussauds vahakabinetissa piti myös poiketa, ja kyllä vahanuket näköisiä olivat. Minäkin odottelin pitkään, että kamera kädessä Elvistä kuvaava turisti saa kuvansa otetuksi, kunnes tajusin kuvaajan nukeksi.

Noihin aikoihin Lontoossa oli levotonta. Mekin saimme tästä osamme. Piccadillyllä ruokaillessamme, muutaman korttelin päässä ravintolasta räjähti pommi. Myös metrotunnelissa räjähti. Ihmisuhreilta välttyttiin, mutta kyllä tapahtumat tekivät olon hieman epävarmaksi. Iskut vaikuttivat myös yleiseen ilmapiiriin esimerkiksi niin, että metrossa tietystä ilmansuunnasta tulleen näköiset ihmiset kulkivat vähän, säikyn oloisina.

Viikko päättyi ja kun sitten ajoimme taksilla Heatroulle ja Finairin kone nousi ilmaan, ajattelin, että siinä se sitten oli. Wimbledon on nähty ja tenniksen Grand Slam tunnelma koettu.

Mutta emme päässeet vielä eroon tuonkaan matkan tunnelmasta. Nimittäin, kun pääsimme Suomeen niin uutisissa kerrottiin, että Heatroussa oli terroristi yrittänyt ajaa autolla terminaaliin keskelle väkijoukkoa. Yritys oli epäonnistunut, sillä auto juuttui kiinni ikkuna-aukkoon. Terminaali oli juuri se mistä me muutama tunti aiemmin poistuimme.

AUSTRALIAN AVOIMET 2011

Meni muutama vuosi, Kale otti yhteyttä ja sanoi, että lähdetäänkö katsomaan Australian avoimet. Hän on soittanut Ripelle ja mukaan sovitaan. Sitä piti hetken miettiä, sillä kyseessä ei ollut mikään viikon keikka vaan viikko kisoja ja toinen Australiaan tutustumista. Mikään ei kuitenkaan voittanut kiusausta ja niin sitten 11.01.2011 lähdettiin. Ensin Finnairilla Lontooseen. Vaihto Qvantakseen, ja sillä Bangkokiin tehdyn välilaskun jälkeen Sytneyhin. Siellä kolmepäivää ja lento Melbourneen.

Australian mannerta asuttivat aikanaan alkuperäisheimot. Kun valkoinen mies tuli Australiaan alkoi aboriginaaleilla, alkuperäiskansoilla, kovat ajat. Mutta se on sellaista historiaa, että siitä ei ole tarkoituksellista tässä kertoa enempää, kuin sen, että näiden aikojen seurauksena Australian 25 miljoonaisesta väestöstä tänä päivänäkään, vain noin 0,5 miljoonaa on aboriginaalia. Eurooppalaisten mairinnousun aloitti kapteeni James Cook, joka rantautui nykyisen

Sydneyn alueelle vuonna 1770 ja julisti maan kuuluvan Briteille. Britit eivät keksineet löydölle käyttöä, niinpä sitten ajattelivat puhdistaa emämaan kerta heitolla rikollisista, tekivät siirtomaasta rangaistussiirtolan ja lähettivät sinne kaikkiaan noin 160 000 rikollista kärsimään rangaistustaan. Nykyisten australialaisten sanotaan olevan heidän jälkeläisiään. Toki sinne muutti vankien jälkeen omaehtoisestikin ihmisiä, joten kyllä aussien esi-isissä muitakin on kuin vankeja.

Jos Risto Luukkasan verkosto yllätti Wimbledonissa, vielä enemmän se yllätti Australiassa. Hän on luonut ystävyysuhteet melbournelaispariskuntaan Ian ja Pam Dewartiin. Tämä pariskunta sitten vuodesta toiseen järjestää Ripen ryhmälle ikimuistoiset Australia-päivät. Niin myös meille.

Dewartien huolenpito alkoi jo Sydneyssä. Ian oli lentänyt paikan päälle vuokrannut pikkubussin ja sillä hän kyyditsi meitä näyttäen Sydneyn ja sen lähiympäristön nähtävyyksiä. Ja näkemistä riitti! Kävimme päivän risteilyllä Sydneyn rantavesillä ja uimassa Tyynessä meressä. Se on muuten totta, vaikka meri näyttää täysin tyyneltä, ne mainingit meinaavat väkisin viedä mukanaan. Sanoo nimimerkki, kokemusta on. Sydneyn Oopperatalo on nähtävyys mereltä, samoin kuin toinenkin Sydneyn tunnus Harbour Bridge 134 metriä korkea ja 1149 metriä pitkä silta. Sillan pielessä sijaitsee The Rocks entinen pahamaineinen kaupunginosa. Tämä menneen ajan muistomerkki oli päätetty lanata maan tasalle, mutta sitten joku keksi, että tehdäänkin siitä turistinähtävyys. Varmaan idean isä palkittiin, sillä säilyttämispäätös on osoittautunut kannattavaksi. Ja olihan se kokemus, kulkea niitä kapeita kivettyjä katuja ja juoda olut vanhassa kapakassa ja kuvitella mitä samoilla sijoilla oli ollut ennen.

Siniset vuoret ja niiden erikoisuus kolmen sisaruksen kalliomuodostelma oli nähtävyys. Nämä kolme hieman yli 900 metriä korkea kalliopatsasta ovat aboriginaalien tarun mukaan kolme neitoa, jotka muuttuivat kiviksi. Ja syynä tietysti rakkaus vääriin miehiin. Jotenkin lumoavaa oli katsoa laajassa avaruudessa sinisenä leijuvaa auerta, joka ikään kuin ympäröi vuoret. Väriin aiheuttaa alueen eucalyptuspuiden erittämä öljy. Sinisten vuorien laaksossa olevaan puistoon pääsi Katoomban pikkukaupungista 300 metriä lähes pystysuoraa rataa kulkevalla junalla. Kokemus sekini. Historiallinen alue viidakossa sai ihmettelemään ja kauhistelemaan. Alue oli osa sitä seutua mihin aikanaan Australiaan karkotettuja asutettiin. Karmea maastoa. Vielä, kun tuuheat ja korkeat puut peittivät auringon voi

kuvitella miltä siellä tuntui liikkua aikanaan englantilaiseen maastoon, kasvillisuuteen ja eläimistöön tottuneen. Nyt turistin on siellä helppoa tepastella sinne tehtyjä lankkukäytäviä pitkin ja katsella kauhistellen luolien suuaukkoja. Luolat olivat olleet vankien asumuksia, ja toiset johtivat alueen kaivoksiin.

Siniset vuoret ja kolme neitoa

Sydneyssä hotellissa, jossa asustimme, oli mielenkiintoinen yksityiskohta. Katon näköalatasanteella uima-altaan vieressä oli huone, jonka oveen oli selvällä Suomella kirjoitettu SAUNA. Pieni kiuas hohti punaisena ja kyllä löylyä heittämällä huoneesta ulkoilmaa kuumemman sai. Sydneyssä tässä 4,4 miljoonan asukkaan kaupungissa olisi viihtynyt pidempäänkin, mutta piti siirtyä pelipaikoille Melbourneen.

Melbournen lentokentällä vastassa oli Ian vaimonsa Pamin ja heidän vähän toisella kymmenellä oleva pojantytär. Vastaanottajien tunnistamisessa ei ollut ongelmaa, sillä pikkuneiti piti huolen siitä, että Suomen lippu kyllä näkyi vastaanottajien joukossa. Ian kuljetti meidät apartemento tyypiseen majapaikkaamme, joka sijaitsi aivan radan varressa, mistä pääsi junalla muutamassa minuutissa Melbournen keskusasemalle. Mistä ilmainen kisabussi vei tenniskeskukseen. Pam oli tehnyt jokaiselle eväslaatikon. Hienoa huolenpitoa.

Melbourne sijaitsee tasangolla Intian valtamerestä pistävän Port Phillipin lahden rannalla. Tätä noin 4 miljoonaista kaupunkia ei oikein osannut mieltää miljoonakaupungiksi siksi, että sieltä puuttuu näille metropoleille tyypillinen valtava määrä ahtaasti rakennettuja pilvenpiirtäjiä. On toki joitain, mutta kun kaupunkia katsoo kauempaa, vaikkapa Port Phillipin toiselta rannalta, näkyy kaupunkisilhuetti, jossa muutama pilvenpiirtäjä on kuin torahampaat taivasta vasten ja sitten kaupunki ikään kuin laskeutuu tuonne tavallisen kerrostalon tasolle,

muuttuen siitä laajaksi omakotitalo tyyppiseksi asuinalueeksi. Melbourne on Australian entinen pääkaupunki, mutta menetti oikeutensa vuonna 1927 varta vasten maan pääkaupungiksi perustetulle Canberralle. Näin oli jouduttu toimimaan siksi, että maan kaksi suurinta kaupunkia Sydney ja Melbourne halusivat molemmat olla pääkaupunkina, eikä kumpikaan luovuttanut kinassa.

Melbourne vierailumme ajalle Ian ja Pam oli järjestänyt meille kisojen lisäksi oheisohjelmaa. Kävimme vanhalla siirtomaa-aikaisella Kooyongin tenniskeskuksella, missä myös Australian avoimia pelattiin ennen nykyiselle paikalle siirtymistä. Tyylikäs paikka, menneen ajan loistoa. Kiersimme myös vauhdikkaasti bussilla Melbournen Albert Parkissa sijaitsevan formularadan, kierroksen aikana pysähdyttiin juomaan Pamin laittamat retkikahvit varikkoalueella. Yhden pitkän päivän ajoimme pitkin Melbournen ympäristön maaseutua. Kierroksen aikana kävimme katsomassa Mary Parkin luonnonpuistossa Australian eläimiä. Kengurut suorittivat huimia loikkia. Kuvittelin niitä suuremmiksi kuin ne olivat, isoimmatkaan tuskin metrin mittaisia. Sen sijaan emut, lentokyyttömät mutta silti linnuiksi luokiteltavat olivat isoja, reilusti yli puolentoistametrin. Toisin kuin kengurut ne eivät tulleet taputeltaviksi. Saattoi olla hyväkin, sillä kyllä se nokka sellaiselta taltalta näytti. Kävimme myös suo alueella, missä käärmeet ja krokotiilit asustavat. Ei erityisesti haluttu kävelykierrokselle. Sen sijaan kaikki halusivat kävelylle meren rantaan ihastelemaan Tyyntä merta, ja kahtatoista apostolia, kivipylväitä, jotka on vuosituhansia uhmanneet meren voimaa. Meri on tehnytkin tehtävänsä, näille luonnon nähtävyyksille, sillä kaikkia apostoleja ei enää tahdo merestä erottaa, ne ovat huuhtoutuneet pois. Toinen paikka mihin ei tarvinnut porukkaa houkuttaa, oli Phillip Island missä näkee Australiassa eläviä sinipingviinejä. Iltaisin linnut nousevat kalastusreissuiltaan pesäpaikkoihinsa. Oli se huima näky. Aivan kuin armeija, lähes yhtenä rintamana satoja lintuja nousi merestä ja marssi rannalle. Linnut eivät tuntuneet välittävän siitä, että ranta kuhisee ihmisiä. Tosin nämä kaksi luomakunnanlajia on erotettu toisistaan siten, että rannalle on rakennettu puinen käytäväverkko, joka on tehty sen verran ylös, että noin 40 senttiä korkeat linnut puikkelehtivat niiden alla. Ohjeiden mukaan rannalla sai kulkea vain noilla käytävillä, eikä lintuihin saanut koskea, eikä häiritä esimerkiksi käyttämällä salamavaloa. Siksi niistä ei muistikuvien lisäksi muuta kuvaa olekaan.

Melbournessa kävimme myös kokeilemassa, minkälaista oli junakyyti ennen vanhaan. Runsas sata

vuotta sitten rakennettu Puffing Billy Railwayn rata kulki sakean metsän seassa pitkin vuorten rinteitä erittäin mutkaista ja vaarallisen näköistä reittiä pitkin. Juna oli kuin leikkijuna, vaunut pieniä ja pääosin ikkunattomia. Vauhti ei päättä huimannut, mutta kun maisemaa ja erämaa seudulla harvassa olevia asumuksia katseli niin voi uskoa, että aikanaan junalla oli suuri merkitys liikkumisessa. Näytti myös siltä, että aikanaan pysäkki on ollut joka talon kohdalla.

Puffing Billy puksuttaa

Australian kansallispäivä on 26.1. Meidät kutsuttiin Ianin ja Pamin Lions klubille viettämään tätä juhlapäivää. Arvokkaan lipunnoston ja kansallislaulun jälkeen siirryttiin vapaa muotoisempaan ohjelmaan. Tällöin myös tuli selväksi, että maan epävirallinen kansallislaulu *Walzing Matilda* on vähintään yhtä suosittu kuin vuonna 1985 viralliseksi julistettukin.

Mielestäni kansallispäiväkin arvokkaampi oli kutsu Pamin ja Ianin kotiin. Innokkaasti Isäntänä häiri myös Pamin 97 vuotias äiti. Tilaisuus oli mukava. Hyvän ruoan ja muun tarjoilun ohella ohjelmaan kuului myös arvokas kierros ympäri laajaa omakotitaloaluetta, kulkupelinä viimeisenpäälle kiiltävä Pontiac vuosimallia 1927.

Australian avoimia on pelattu vuodesta 1905 alkaen. Alkuaan turnaus on pelattu paikkakuntaa vaihdellen eripuolilla Australiaa, muutaman kerran jopa Uuden Seelannin puolella. Vuodesta 1988 alkaen turnauspaikkana on ollut nykyinen Yarrajoen rannalla Melbourne Parkissa sijaitseva tenniskeskus. Paikkakunnan lisäksi myös pelialusta on vuosien aikana muuttunut ruohosta kovaksi alustaksi. Tenniskeskuksen Rod Laver Arenan kapasiteetti on 15 000 katsojaa. Muut numeroidut kentät ovat Hisense ja Margaret Court Arena. Rod Laver on 11 kertainen Grand Slam turnausvoittaja. Kun taas Margaret Courtilla näitä voittoja on eniten

maailmassa yhteensä peräti 62. Näistä kaksinpelissä 24, mitä ennätystä Serena Williams kovasti nykyään jahtaa. Laver ja Court hallitsivat tenniskenttiä 1960-70 luvulla, he kuuluvat myös niiden viiden joukkoon, jotka ovat saavuttaneet tenniksen Grand Slamin.

Tunnelmaltaan itse Australian avoimet on aivan toisenlainen kuin Wimbledon. Katsomossa väki velloo edestakaisin ja ottaa aurinkoa katsomossa. Wimbledonissa ilman paitaa oleva katsoja poistettaisiin katsomosta välittömästi. Tosin olihan sääkin erilaista. Lontoossa sateisen harmaata. Melbournessa aurinko paistoi suoraan pään päältä, lämpötila oli yli 30 lukemissa joka päivä. Se ei ollut enää mukavaa, vaan se oli jo tukalaa. Mieleen jäi myös väenpaljous stadionilla. Jopa niin, että yhtenä päivänä ilmoitettiin, että lippujen myynti lopetetaan, koska stadion on täynnä. Paikalla oli 87 000 katsojaa, mikä on reilusti tuplamäärä Wimbledonin nähden. Väenpaljous johtui varmaankin siitä, että tuona päivänä oli australialaisen Samatha Stosurin, silloin maailman listalla 4, pelipäivä. Isännät odottivat Samilta paljon. Aussien ikäväksi Sam tippui jo ennen loppuottelua. Hän koetti korjata asiaa voittamalla US Openin saman vuonna myöhemmin.

Olimme kuutena päivänä stadionilla, joten pelejäkin tuli seuratuksi useita. Parhaiten mieleen jäi Jarkko Niemisen niukka tappio espanjalaiselle ikiliikkujalle David Ferrerille. Tappion lisäksi ottelusta jäi hampaankoloon se, kun lähietäisyydeltä näki miten Ferrerin valmentajat kaiken aikaa ohjeistivat pelaajaansa, eikä tuomari reagoinut. Oli siinä vähällä hermostua, sillä tällaisesta pitäisi antaa pisterangaistus. Tiedä vaikka olisi saatu Jarkko jatkoon. Bryan veljesten, sen aikaisen ylivoimaisen nelinpeliparin, käsimerkit ja saumaton yhteispeli jäivät myös mieleen. Ja tietenkin valkovenäläisen Viktoria Azarenkan äänenkäyttö kentällä. Olin katsomassa hänen otteluaan Rod Laverilla, kun yleisö alkoi kiljua samaan tahtiin Azarenkan kanssa. Azarenka yritti saada yleisön puolelleen ja lopetti kiljumisen. Hänen pelinsä sekosi täysin ja hän hävisi ottelun ennakkoon heikommalle vastustajalleen. Kyllä muutkin pelaajat ääntä pitää, mutta silloin kun mennään alueelle, että desibelit edellyttäisivät kuulosuojaimia, se on jo sitä luokkaa, että tähän nykytennikseen pesiytyneeseen ikävään ilmiöön tulisi mielestäni puuttua. Näemmä Rod Laverilla oli lukuisia saman mielisiä.

Kaiken kaikkiaan Australiasta jäi hienot muistot, erityisesti Pam ja Ian Stewartin toiminnan ansiosta. Muistona reissusta tulee heiltä edelleen joulukortti,

mukana Suomen kielellä kirjoitettu selostus menneen vuoden tapahtumista. Pam hallitsee Suomen ja opiskelee sitä edelleen.

Kymmenen päivää Melbournessa kului ja taas koneeseen. Australia on iso maa. Melbournesta pohjoisreunalle lento kestää neljä tuntia. Australialaisista runsas puolet asuu maan viidessä miljoonakaupungissa. Muu osa mantereesta on hyvin harvaan asuttua. Koneen ikkunasta ei näkynyt juuri muuta kuin ruskeaksi paahnutta autiomaata. Muutamia teitä, joilla ei näkynyt liikkujia. Joitain pieniä kyliä. Yksitoikkoista nähtävää. Mutta perille tultiin tulomatkamme ensimmäiseen etappiin Singaporeen, tähän pieneen kaupunkitasavaltaan. Singaporen asukastiheys on suuri, verrattuna esimerkiksi Suomen asukastiheyteen ero on valtava. Suomessa ja Singaporessa molemmissa on kansalaisia noin 5,5 miljoonaa. Suomen pinta-ala on 470 kertainen Singaporen nähden. Tämä merkitsee sitä, että kun suomessa asukkaita neliökilometriä kohti on 16 henkilöä, Singaporessa heitä on noin 7540. Singaporessa viivytettiin vain yksi päivä, mutta tämänkin aikana kerkesi saamaan jonkinlaisen käsityksen tästä yhdeksi maailman siisteimmäksi valtioksi kutsutusta. Sitä se oli. Ei näkynyt roskia. Epäilemättä Singaporelaiset ovat siistejä muutenkin, mutta katujen roskattomuutta varmaan edes auttaa se, että roskan heittämisestä kadulle saa sakon. Mieleen jäävä oli myös näkymä yli satama retin, kun sitä katseli korkealta näköalatasanteelta. Singaporen satama luokitellaan maailman kolmen suurimpien satamien joukkoon, siellä käy vuosittain reilusti toistasataa tuhatta alusta. Joten paikalla oli silloinkin satoja aluksia. Vaikuttava ”armada”.

Singaporesta Lontooseen oli siihen aikaan maailman pisin yhtämittainen lento. Ilmassa runsaat 13 tuntia. Pitkän ilmassa olon lisäksi tulomatka oli kokemuksena ainutkertainen, sillä teimme sen silloin maailman suurimmalla lentokoneella kaksikerroksisella Airbus A380:llä. Oli se iso! Matkustajia parhaimmillaan mahtuu 850 mikä lienee lähes kolme kertainen tavallisiin koneisiin nähden.

Kotiintulomatalla ajattelin, että olipa hyvä, että Grand Slam turnajaisia ei jätetty vain Wimbledonin, sillä silloin Australian matka ja ennen kaikkea tutustuminen Australiaan maana olisi jäänyt kokematta. Ajattelin myös, että nämä tennismatkat olivat sitten tässä.

***Kuvat ja teksti: Seppo Ruuskanen
Pauli Ruuskasen ja Anna Ylösen sukuhaara***

Sukuseuran hallituksen yhteystiedot

Puheenjohtaja, sukututkija

Markku Ruuskanen

Valmukatu 18 A 1, 04420 Järvenpää
Email: [markkuj.ruuskanen\(at\)kolumbus.fi](mailto:markkuj.ruuskanen(at)kolumbus.fi)
p. 050 5729534

Varapuheenjohtaja

Outi Rytönen

Kirkkosaarentie 313, 72400 Pielavesi
Email: [outirytk\(at\)gmail.co](mailto:outirytk(at)gmail.co)
p. 040 8455363

Sihteeri

Marjatta Vesterinen

Hatsalankatu 27-29 E 67, 70110 Kuopio
Email: [vesterinen.marjatta\(at\)gmail.com](mailto:vesterinen.marjatta(at)gmail.com)
p. 040 5652423

Jäsenasiat, osoitteenmuutokset

Veli-Pekka Ruuskanen
Korppaanmäentie 16 B 17, 00300 Helsinki
Email: [vpruuskanen\(at\)outlook.com](mailto:vpruuskanen(at)outlook.com)
p. 050 3111 377

Kotisivujen ja facebook-sivujen ylläpito

Juha-Pekka Ruuskanen

Punatulkunkuja 16 b, 03100 Nummela
Email: [juha-pekka.ruuskanen\(at\)hotmail.fi](mailto:juha-pekka.ruuskanen(at)hotmail.fi)
p. 040 7564559

Seppo Ruuskanen,

Hoilonkatu 6, 18150 Heinola
Email: [sepe.ruuskanen\(at\)gmail.com](mailto:sepe.ruuskanen(at)gmail.com)
p. 0400 770323

Jari Ruuska

Hiekkaharjuntie 11 A 3, 01300 Vantaa
Email: [jari.ruuska\(at\)ku-pelastus.fi](mailto:jari.ruuska(at)ku-pelastus.fi)
p. 044 5012964

Annukka Ruuskanen

Valhallankatu 6 A 2, 00250 Helsinki
Email: [annukka.ruuskanen\(at\)tnl.fi](mailto:annukka.ruuskanen(at)tnl.fi)
p. 050-5403802

Arja Suuronen

Uistintie 2 B 9, 90550 Oulu
Email: [suuron\(at\)gmail.com](mailto:suuron(at)gmail.com)
040 7753288